

КОХАННЯ ТА ОЛИВКИ

ДЖЕННА ЕВАНС ВЕЛЧ

КОХАННЯ ТА ОЛИВКИ

Переклад з англійської
Христини Радченко

Львів
Видавництво Старого Лева
2025

УДК 821.111(73)-31

В 27

Copyright © 2020 by Jenna Evans Welch

This edition is published by arrangement
with Sterling Lord Literistic, Inc. and Eastern European
and Asian Rights Agency, Ltd

Велч Дженна Еванс

В 27 Кохання та оливки [Текст] : роман / Дженна Еванс Велч ;
пер. з англ. Христини Радченко. — Львів : Видавництво Старо-
го Лева, 2025. — 544 с.

ISBN 978-966-448-605-4

Життя Олів розділилося на «до» і «після» у вісім років, коли її тато пішов з сім'ї. Дівчина трепетно зберігає коробку з дрібничками, що залишилася від нього, і добре пам'ятає їхнє спільне захоплення грецькими міфами і загубленим містом Атлантидою. Тому, коли несподівано поштою надходить листівка із запрошенням від тата, Олів вирушає на літні канікули до Греції, і це стає початком великої подорожі, яка змінить усе. Дівчина навіть не уявляла, що братиме участь у зйомках справжнього фільму, повернеться до теми пошуків Атлантиди, розкриє приховані таємниці та знайде нове кохання. А найголовніше — вона матиме шанс налагодити стосунки з татом і дізнатися, яку таємницю приховували від неї батьки. І авжеж насолодиться усіма принадами острова Санторіні — неймовірними заходами сонця, бірюзовою водою і смачною кухнею.

«Кохання та оливки» — романтична історія від авторки бестселерів *New York Times* «Кохання та джелато» й «Кохання та удача» Дженни Еванс Велч.

УДК 821.111(73)-31

© Дженна Еванс Велч, текст, 2020

© Христина Радченко, переклад
з англійської, 2025

© Вікторія Кучма, обкладинка, 2025

© Видавництво Старого Лева,
українське видання, 2025

ISBN 978-966-448-605-4 (укр.)

ISBN 9781534448834 (англ.)

Усі права застережено

Семові.

*Заради тебе
я буду битися
із мільйоном драконів Енду,
сотнею мільйонів криперів,
двадцятьма печерними павуками
і зомбі піґменом.*

ПРОЛОГ

Є В МЕНЕ ОДНА ТАЄМНИЦЯ, ЯКУ Я ЩЕ НІКОМУ НЕ розповідала.

Ні хлопцеві, ні вітчиму, ні навіть жодному друзяці, але для історії цей момент вельми важливий, тож краще одразу викладу все як є.

Двічі або тричі на тиждень я тону вві сні.

Ось як все відбувається: я у воді, на спині — балон із киснем, пірнаю до морського дна. Водичка тепла, блищить і переливається блакитно-зеленим, але я цього не помічаю, бо зосереджено щось видивляюся. *Шукаю* дещо. Не знаю, що саме, лише відчуваю, що ніколи нічого не хотіла більше, ніж знайте це.

Нарешті помічаю щось унизу — проблизк світла. Воно яскраве, вабить мене, і я без зайвої думки щодуху пірнаю за ним. Сяйво зосереджене навколо якоїсь маленької штуковини, шматочка металу, й що ближче

я підпливаю, то яскравіше він виблискує. Простягаю до нього руку, та коли от-от торкнуся, світло гасне й мене огортає густа оглушлива пітьма. Тут я усвідомлюю найгірше. Скінчився кисень. Я в паніці намагаюся вибратися на поверхню, але до неї не дістатися, я розтуляю рота, щоб закричати, горло й вуха заливає водою і...

Ну, ви зрозуміли.

Я не знаю, що шукаю уві сні, та щойно прокидаюся з пересохлим горлом і солоними щоками, мені все стає очевидно. *До болю* очевидно. Я шукаю загублене місто Атлантиду. Світ мого тата. Я знаю, що в безпеці, лежу у своєму ліжку, а не на дні Егейського моря, та марно — я все одно схоплююся з ліжка та йду по татову мапу.

Мапа — то ще один мій секрет. Я тримаю її в шафі на горішній полиці під вежею альбомів, які збирала ще з першого класу. Хотіла її викинути разів десять, не менше, але так і не змогла. Мапа, яку тато накреслив від руки, уся в стрілках і нотатках поверх нотаток, якісь грецькою, інші — англійською. На ній ще кілька впізнаваних татових малюнків, таких кумедних, на кшталт морської змії з пов'язкою на оці чи Посейдона, який з тризубом у руці задрімав у гамаку.

Але ж дивно. Розгорнувши мапу, я не бачу малюнків. Я бачу тата. Ми сидимо на кухні за нашим

крихітним столиком, його темне волосся звисає над мапою. Очі сяють, бо він говорить про нашу з ним улюблену Атлантиду. Я, маленька, ловлю кожне його слово, бо тоді була не просто Олів. Я була *Індіаною Олів*, найславетнішою мандрівницею в цілому світі.

Науковиця-археологиня-глибоководна-водолазка Індіана Олів билася з піратами, гігантськими кальмарами, жадібними торгашами, які полювали на її скарби. Вона була смілива й розумна, і, хоч би які пригоди підкидав їй океан, тато завжди був поруч.

Доки не пішов.

По собі він залишив двадцять шість речей. Здебільшого непотріб, по якому плакав смітник, але я все зберегла: упаковку його улюбленої жуйки зі смаком кориці, вицвілу футболку, списані папірці. Усе склала в стару коробку з-під взуття і запхала під ліжку, а коли мама була на роботі, діставала її й намагалася збагнути, навіщо він залишив *цей* мотлох.

З деякими речами все було зрозуміло. Футболка зношена. Жуйка надто смакувала корицею. Але чому він залишив улюблене мило для гоління? І нашу мапу? Він згорнув її й поклав на тумбочку біля мого ліжка. Хіба вона не потрібна йому на Санторіні, щоб відшукати загублене місто?

Я склала собі точний список усіх речей і зазірала в нього кожен божий день упродовж двох років — саме стільки у мене пішло на те, щоб усвідомити: тато

не збирався по мене повертатися. Не люблю згадувати той час, але скажу так: іноді мені здається, я чудово розумію, що відчували атланти, коли їхні життя розкришилися і зникли.

Зрештою я припинила зазирати в той список. Але він завжди був зі мною, хоч би куди я подалася. З місця на місце, з одної школи в іншу, з кожної квартири в наступну, по всіх тих самотніх куточках, де минало наше післятатове життя — усюди він переїжджав зі мною. Мама знайшла його, коли ми мешкали в Сієтлі, невдовзі після того як вийшла за Джеймса. *Індіана Олів «26 речей, які залишив тато»*. І про двадцять шосту вона захотіла поговорити.

Але я, зрозуміло, не хотіла. Я вже не була Індіаною Олів. Я навіть *Олів* уже не була. Я стала Лів. А бути Лів, окрім іншого, означало ніколи не говорити про тата. Гіркий досвід навчив мене, що говорити людям про тата, який проміняв тебе на міфічний острів, в існування якого не вірить 99,9 % людей у світі, — не така вже й чудова ідея. Взагалі-то, краще навіть самій собі не часто про все це нагадувати.

Тож я сказала їй «ні». Я не хотіла говорити про тата. Не хотіла говорити про минуле. І знати про той список не хотіла теж. Він символізував усе, що мене ранило, й те, якою я більше не хотіла бути.

Мама сказала мені, що важливе не любить, коли його придушують, але потім, на щастя, дала мені